„Danskeren",
et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det dansk Folk i Amerika,
udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

„Danskeren" udkaar hver Tirsdag og Fredag.
Pris pr. Aargang.
i de Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring og andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Redaktør: A. M. Andersen.
Alle Bidrag til „Danskeren"s Indhold: Afhandlinger, Korrespondancer og Artikler af enhver Art, bedes adresseret:
A. M. Andersen, Blair, Nebr.

Entered at Blair Postoffice as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

I Tilfælde af Uregelmæssigheder ved Modtagelsen bedes man klage til det stedlige Postvæsen. Skulde der ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der annoncerer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysninga om det annoncerede, bedes De altid omtale, at De saa Annoncementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

For $2. kan „Danskeren" sendes hjem til Danmark for et helt Aar.

Mr. Taft vil finde det langt lettere at faa en Mand til **overtage Minister Roots Plads end til at fylde den, mener O. B.**

Alting **tyder paa, at** Speaker Cannon **har opgjort sin Mening,** at det er **bedre at staa sig godt med Taft** end at **„stand pat" imod Toldrevision.**

„Danskeren" erfarer, at Menighederne i Platte og Nance Counties har kaldet deres gamle Præst, **Past. J. J.** Dalbo. — Om han har **modtaget Kaldet,** vides ikke endnu.

General **Nord Alexis** holdt ud som Haytis Præsident i 6 Aar og slap levende fra det. Han maa have slaaet alle Rekorder for Hayti i den Henseende, bemærker „Chi. Rec. Her."

En Statue, forestillende General Sheridan til Hest, blev afsløret forleden i Washington. Billedhuggeren Gutzon Borglum, som er født af danske Forældre, er Statuens Mester. Præsident Roosevelt o. a. holdt Taler ved denne Lejlighed.

Lutheranerne fejrer i denne Tid 50-Aars Jubilæum i Omaha. I **den Anledning bemærker „Omaha Bee", at dette beviser,** at Lutheranerne var ligesaa fremtrængende i deres Missionsarbejde den Gang, som de er endnu.

En haardhjertet Jury i Salt Lake City, Utah, nægtede forleden at gøre Forskel paa Korporationer og Enkeltmennesker, som er anklaget for Lovovertrædelser. Den fandt dem skyldige allesammen. Den Dag vil komme, da man vil forstaa, at Lovene skal overholdes saavel af Kæmpekorporationer og deres Betjente som af andre Mennesker.

Den gængse danske Forestilling, a' Folk i Amerika render rundt med Bowiekniv og Pistol i Bæltet synes vistnok at kunne rettes med en hel Del større Sikkerhed mod Danmark — i hvert Tilfælde synes de danske Blade i den senere Tid at være fyldte med Begivenheder, som tyder paa ikke saa lidt af de Frugter, som **et raaddent Træ kan bære. Men Tiden** derhjemme er jo ogsaa „den frie Kærligheds" Høsttid.

American Railway Association fattede ved et Møde i Chicago forleden **en Beslutning af epokegørende Betydning, nemlig herefter,** saa **snart Forandring kan ske,** at **indføre** Brugen af Telefon i Stedet for Telegraf baade for at **afsende** og standse Tog. Det paastaas, at Telefonen har vist sig at være **lige saa** sikker Meddelelsesmiddel, og saa er man ikke længere afhængig af specielt uddannede Mænd til Tjenesten.

Bjældetrøst er Smældetrøst.

„Trøster, trøster mit Folk: taler kærligen . . . ."

„Vor bange Slægt, hvor trænger den til Trøst."

Hvem der evnede at sende et Søgelys ned i Menneskehjertets forborgne Gemmer, vilde vel finde, at noget af det, der stærkest attraas, stærkest savnes, naturligt, er Trøst. Fra Vuggen til Graven, ganske bogstaveligt, har Hjertet Trøst nødig.

* * *

Et lille Barn laa og travlede nok saa lystigt omkring paa Gulvtæppet. Det legede med en stor, meget taalmodig Hund. Plantede de bitte, buttede Næver dybt i Hektors tykke Vams og trak saa til af alle Livsens Kræfter. Hej, hej, pas nu paa, du smaa! Det tænkte jeg formelig nok! Vup, røg de smaa Regle ud af Pelsen, og bagover sejlede den lille Gavtyv — bums, Hovedet mod Bordbenet. Først forskrækket stille: saa brød Uvejret løs Mo'r kommer flyvende ind fra Køkkenet som en Løvinde, hvis Unger er i Fare. „Naa, naa, saa-saa-saa, ti du kun nu stille, lille Mand: kom saa her da, her er din Trøster!" I Grunden, hvor rørende! Ved Moders Bryst der er Trøst.

* * *

En Rigmand laa for Døden. Ukaldet indlodes en Præst til Lejet. Spurgte, om han maatte tale med Millionæren. Dette tilstod man ham.

„Og det er mod Slutningen med **Dem, hører jeg. Er** De nu ogsaa **forberedt til at gaa ind i det ubekendte Land?"**

„Forberedt? ja, hvis nogen er forberedt, saa er det da mig. Jeg grunder min Evighedslykke paa Skriftens Ord, Skriftens klare Ord, ja."

„Det glæder mig oprigtigt. De har altsaa annammet ham, i hvis Navn det ene er os givet at kunne blive salige i den lange Evighed?"

„Annammet hvad? hvem?"

„Kristus Jesus."

„Kristus? Kristus? — Ne — nej, ham kender jeg ikke; ham har jeg aldrig haft Brug for og har det heller ikke nu. Hvad skulde jeg med ham? Kristus!"

„Og dog nævnte De Skriftens Ord som Deres Frelsers Grundvold; men dens klare Ord er jo netop, at den, der ikke kender Jesu Tro, aldrig kan undslippe Guds Vrede og en retfærdig Straffedom."

„Siger den det? Men lige meget! Jeg har fundet et Ord, som passer bedst til mig. Hver har sin Mening, **jeg har min.** Jeg tror paa det Ord, der siger: P e n g e g ø r a l t i n g u d! Dets Sandhed har jeg haft rig Anledning til at finde bekræftet under mit Levnet. Og jeg har i Gaar udsat 200,000 Doll. til at bygge en Kirke for, som skal bære mit Navn — og skal kaldes Rockefeldkirken. Hint Ord er min (og min eneste) Trøst."

* * *

Som Bjældeklimpren mod Kirkeklokkens rungende dybe,, Malmtoner — som et Pifkefmæld mod et Kanonskud, der bringer Jorden til at bæve, er den verdsliggjorte Sjæls onde Samvittigheds vanvittige Klyngen-sig til det, der passer i dens Kram, mod en ydmyg, himmelskindet Kristensjæls uendelige Rigdom af Trøst i det Ord, som „de vel skal lade staa," det aabenbarede Ords samlede Lære, "alt Guds Raad", hvoraf intet forholdes, og som netop af d e n Grund giver det gode, knugede, skuddede Maal.

Tror du, ved du, min Ven! at den bekendte Snak om, at vi bliver saamænd nok salige alle sammen, er Bjældetrøst og derfor Smældetrøst?

Aa, hvor er der **rundet** meget Vand i Strande, siden den Guds Mand, Esaias, udraabte sit højtidelige Budskab: „Trøster, trøster mit Folk, siger Herren". Og hvilke Skarer af Mennesker har lukket sine Øjne i Døden siden den Tid **uden at kende Guddomstrøsten,** uden, lig Barnet ved sin trøstende Livskilde ved Moderbrystet, at have kendt Kraften af Livskilden ved Frelserens Bryst.

Hvis jeg nu har din Opmærksomhed, kære Ven! tag da mit Raad, dette i Sandhed gode Raad: Var dig dog endelig for det Fejltrin at sætte din Lid til Bjældetrøsten!

Kender du Historien om hin Mand, der kom til en Korsvej, og, da han ikke var helt sikker paa, hvilken Retning han skulde slaa ind for at naa den By, han agtede sig til, gik hen til Vejviserpælen og undersøgte, hvad dens Mening var. Direkte mod Øst, sagde Vejviseren, hvis du vil til d e n By. Ja, tænkte Manden, det er nu godt nok. Men jeg synes, jeg har det paa Følelsen, at det alligevel ikke er helt rigtigt med den Besked. Jeg synes nu, jeg burde gaa mod Nord. Jeg vil da følge mit Instinkt og trøste mig ved, at jeg saa dog nok har valgt det rette.

Har du hørt om nogen, som aabent turde sige, at han a g t e d e sig til F o r t a b e l s e n s S t e d?

Nej, alle normale Mennesker agter sig dog vist til Guds evige Rige. Men den e n e s t e Vejviser did, der er os givet, er det aabenbarede Ord. Det siger os Vejen til Guds Stad. Deri finder vi Retningen angiven sandt. — Ja, siger det store Flertal, men vi synes nu ikke, denne Angivelse kan rigtig stemme. **Vi vil derfor delvis følge vort Instinkt og da t r ø s t e o s v e d, at vi dog alligevel nok** saadan naar det Sted, vi agter os til.

Falske Trøst! Nystende Selvbedrag! Sørgelige Selvkloghed.

A. E.

Hendes Del.

En Taksigelses-Fortælling.

Ved Z o n a G a l e.

(Sluttet.)

Saa mindedes hun, hvad denne „i-Morgen" og Taksigelsesdagen skulde bringe **ham, og hun** brød tort af. Men Tink rullede komfortabelt over, saa hans lille Krop kæmpede imod hendes Fod. Og der laa **han** og saa ind i Fyret og prøvede at regne det ud.

Mrs. Mendenhall bøjede sig ned og strøg Krøllerne fra hans Pande. Han var meget varm — den store Kaabe var for svær indendørs. Hun løftede ham op at staa paa Fødderne, uden at han gjorde Modstand. Hun knappede Kaaben op, drog den af ham og lagde Mærke til hans ranke lille Figur. Derpaa tog hun ham lempelig i Skuldrene. Det appellerede som aldrig før. Skuldrene var saa smaa!

„Hun er en kær lille Fyr", tænkte hun. „Jeg ønsker næsten, jeg var 20 Aar yngre. Men jeg har opdraget een Familie, og det er nok."

Hans Skabning, syntes hun, var ikke ulig hendes egen lille Dreng, Edgars. Rimeligvis vilde Klæderne, som hun havde taget ned fra Loftet, passe ham uden Forandring. Hvorfor ikke prøve dem paa ham? Uden Tvivl vilde de komme at hente ham inden et Øjeblik — Mrs. Older eller nogen anden. Hun vilde prøve de smaa Klædningsstykker paa ham.

„Kære Tink", sagde hun, „vil du ikke prøve at tage denne paa og se, om den passer dig? Dersom den gør, saa maa du ha' den."

„I 'ont tare", sagde han med majestætisk Ligegyldighed, Øjnene fremdeles fæstede paa Ilden — „jager efter Imorgen."

Saa drog Mrs. Mendenhall, hvis Fingre for mange Aar havde været vant med saadan Forretning, Tinks luvslidte smaa Klæder af. Hun saa medynksfuldt paa de fattige, pjaltede, lappede Underklæder, men hvad der rystede hende mest var, at Barnets runde Ansigt skuffede; gennem de tynde Underbenklæder saa hun de stakkels tynde smaa Ben. **Hvordan det var,** saa havde i hendes Arbejde for de forældreløse ingen **Bøn fra de hjemløse,** ingen **Beretning** om hjerteskærende Forsømmelse, intet Syn i Fattigkvarterne, rørt hende som dette Barns afmagrede **Ben. Det** var, som den **Opfordringen** fra det spinkle Legeme havde anslaaet en ny Tone. Og Indtrykket **mindskedes ikke,** da han, klædt i Matrosdragten, stod rank feran hende paa Gulvtæppet, et Billede paa ægte Barndom. Han var frisk og sund, men han var udhungret. Hans fysiske Behov slog Kvinden. Han var kun en „baby", og han havde ikke faaet nok at spise.

Barnet lod sig villigt dreje omkring og saa ned ad de **prægtige** le Klæder. Med Ryggen vendt mod Mrs. Mendenhall og Hovedet bøjet for at se Klæderne saa hun hans Nakke neden under Krøllerne, og Synet var uimodstaaeligt. Mrs. Mendenhall gjorde, hvad en Kvinde altid gør ved et Barns Nakke. Og ved denne Berøring af hendes Læber lo Barnet, kastede Hovedet paa Siden og hængte sig paa hendes udstrakte Haand. Saadan, præcist, vilde Edgar have gjort — Edgar paa 6 Aar, i den selv samme Dragt. Kun havde Edgars Ben været fede og faste — og hermed greb den stærke Tilskyndelse hende paany. Mrs. Mendenhall tog Barnet op i sine Arme.

Der traadte nogen ind paa Verandaen, stampede Sneen af sine Fødder og ringede paa Dørklokken. Den lille Dreng, anende at det var nogen, der kom for at bringe ham tilbage dertil, hvor han var løbet bort fra, sprang hen til en stor Stol i et mørkt Hjørne af Stuen og skjulte sig bag Stolen. Da Mrs. Mendenhall aabnede Døren, traadte Mrs. Older ind og efter hende Simeon Have, Countyraadets Formand.

„Simeon er kommen for at faa Barnet", sagde Mrs. Older.

Det faldt ikke Mrs. Mendenhall ind at undres over, hvorledes Mrs. Older kunde være sikker paa, at Barnet var der. Hun var i dets Sted faldet i Forundring over Simeon Have, som gik ind i Dagligstuen paa sin brede Vis svajende som om han vandrede paa Søen. Han var forekommende nok, men Grunden til, at Simeon var livlig, var, som han saa det, for at kunne sælge en Jernbanebillet og saa lede Kommuneraadet efter Borgernes Villie. Og dette viste sig i Mandens Ansigt.

„Hvordan, det er tidlig at gaa ned til St. 11 „gennemgaaende!" **udbrød Mrs. Mendenhall.**

„De skal ikke tage Tink til dette," svarede Mrs. Older kort. „De agter at tage ham til Fattighuset."

Simeon havde staaet lidt paa Tæppet foran Arnen og gnedet Hænderne.

„Det forholder sig saaledes," sagde han. „At sende Drengen til Byen vilde være noget af en Udgift for Raadet — vi har tænkt over det. Ude i Fattighuset er der nogle tomme Pladser. Vi ta'r ikke mod Børn der, i Almindelighed, men da Drengens Bedstemo'r er der, vil vi denne Gang gøre en Undtagelse og la' ham komme ind. I Virkeligheden," fortsatte Simeon, „vil det betyde Penge for Raadet. De forstaar, vi er tilladt saa meget for hver Beboer. Og just for Tiden har vi for faa der. Og da Drengens Bedstemo'r er der, saa — — —

Mrs. Mendenhall saa paa Simeon.

„Jeg skulde ikke mene," bemærkede hun tørt, „at Bedstemo'r Comber var meget af et Argument. Ønsker hun virkelig Drengen hos sig?"

For Simeon, som for de to Kvinder, fremtraadte Billedet af det strumpne Kvindeskelet, der laa i Dvale i Solen foran Fattighuset, klagende over Forstyrrelse. Simeon blev rød i Ansigtet og trippede uroligt.

„Vel, nej," indrømmede han, „det gør hun ikke. Hun siger rent ud, at hun er intet for ham, og han er intet for hende. Hun siger, hun har opdraget een Familie, og det er hendes Del. Og hun vil ikke i hendes Alder have en anden at se efter. Hun siger, hun har arbejdet haardt hele sit Liv, og nu er det hendes Chance at hvile og sidde i Solen paa Fattighusets Veranda hendes **øvrige** Dage. Hun er aldeles **ikke rigtig** i Hovedet," forklarede Simeon. „Jeg har talt med hende. **Men** jeg formoder," **tilføjede** han, „at hun bliver ret vendt, naar **hun** ser den lille Klæbbert. Hvem **kunde** d a modstaa."

Mrs. Mendenhall sad ganske stille, saa efter Simeon — og saa. Der var hendes Ord. Var det ikke hendes egne Ord, hendes egne Argumenter, hendes egen Selv-Retfærdiggørelse. Hvad var denne Dyden i Solen uden en Form af hendes egen Mageligbed, hvad var denne „Chance til at hvile" uden det, hun havde gjort Fordring paa som hendes **Ret?** Hvorledes skulde nogen da nogen Sinde fortjene R e t t e n til at være uvirksom, til at være sig selv, dersom det betyder et Selv, der blot bryder sig om at sidde i Solen — eller om at gi Kastanjeblade — eller en anden magelig Levemaade? Dersom hun og Bedstemo'r Comber virkelig havde fortjent Retten til den Magelighed, de udmalede sig, med h v i l k e n Ret var det — med hvilken Ret? Der kom frem for hendes Hukommelse, som en Del af den uforglemmelige Røst, der havde genlydt for hende denne Dag: „da begyndte de alle med een Røst at undskylde sig" — gode Undskyldninger, uden Tvivl, sig dem, de 6, paa hvis Dør Mrs. Older havde banket for Tinks Skyld, havde givet. Og hendes egen Undskyldning havde været, at hun allerede havde opdraget een Familie. Men hvad Grund havde hun til at mene, at det var, som hun havde sagt, „hendes Del?" Hvad i den hele Verden, der sukkende stræber efter Fuldkommenhed, der saa haardt behøver Hænder til at gøre det ugjorte, til at rette paa det forkerte — hvad var der, som overhovedet bestemte hendes Del, eller hvo kunde sige hende, saa længe hun levede, at hun havde gjort nok?" For, som den lille Mrs. Older havde sagt saa ukunstlet: „Jeg ved ikke, men jeg tænker, en Del er den hele Ting."

„Saa", summerede Mrs. Older det hele op skarpt, „besluttede Raadet, at det endelig e r lovligt at indføre fattige fra et County til et andet, da der er tomme Pladser i Fattighuset, og da Raadet faar saa meget for enhver Beboer" —

„Og", sagde Simeon, alvorligt, „da Drengens egen Bedstemo'r paa Mo'rsiden er der" — —

Men Mrs. Older rynkede Bryn ad Kommuneraadets Formand.

„Fiddelstrings a n' Shoestrings", observerede hun bestemt.

Og Mrs. Mendenhalls Øjne forlod næppe Simeon Haves Ansigt. Det var, som hun læste noget der — noget i hans det store selviske Ansigt. Simeon havde ingen Ide om, at hun saa paa ham fra en vis Plads, højt oppe, hvor man er Regent i ens egen Verden, med alle de uskønne Ting begravede dybt nede i ens eget Hjerte, som det tykke hvide Snelag begraver endog det, der har været os nærmest og kærest i Livet.

„Vel, Simeon," sagde Mrs. Mendenhall blidt, „det bedrøver mig, at jeg har ulejliget Dem med at komme herop i Snevejret. Jeg beholder selv den lille Dreng — her hos mig."

Da hun havde lukket Døren efter Simeon, fandt Mrs. Mendenhall Mrs. Older grædende blidt paa Tæppet foran Arnen.

„Det er ikke ofte, jeg bræffer ned," undskyldte hun, „men jeg beredte en stor Middag, og jeg frøs Ice Creamen selv, og jeg tror knapt, det kan behrejdes mig" —

Mrs. Mendenhall tog hende om Skuldrene, fast men ømt.

„Hvordan kom Tink herover?" spurgte hun.

„Jeg b—bragte ham og lod ham ind — og løb!" bekendte den lille Kone i et Udbrud.

„Det var meget skønt af Dem," sagde Mrs. Mendenhall blidt, og **hendes Øjne** var blødere end noget uden udgydte Taarer kan gøre Øjne.

„Lad os finde ham," tilføjede hun rludselig.

De fandt ham bag den store Stol i det mørke Hjørne. Og da Stolen var flyttet til Side, saa de ned paa ham, som han laa der og sov i den anden lille Drengs skarlagensrøde Dragt.

Mrs. Mendenhall løftede ham op i sine Arme, og han rørte sig søvnigt.

„Fandt jeg denne i-Morgen Dag?" stammede han.

„Ja", sagde hun, „jeg tænker, du har fundet den." Hans Øjne blev vidaabne.

„Denne Taksigelsesdag?" spurgte han videre.

Mrs. Mendenhall og Mrs. Older der vilde begge kysse ham paa samme Tid.

„O, Tink, jeg ved det ikke!" svarede Mrs. Mendenhall. „Men jeg fandt den."

Hr. P. P. Thoreby!

Det er en ren Fornøjelse at lægge Mærke til, at hvad man skriver bliver læst, læst grundigt og — bedømt, for jeg maa vel ikke sige kritiseret; det er vist ogsaa et Fremmedord.

Men skal vi ind paa Bedømmelse, ind paa at sigte og rense (det er vel godt Møllesprog), saa lad gaa.

Først maa jeg dog sige Dem, at jeg ikke hører til den lærde Klasse. Lidt Skolegang har jeg faaet, og noget har jeg læst, vel omtrent som Folk flest.

Saa tager vi „Klid-Akademiet" frem til Bedømmelse. Jeg har læst Artiklen (om Forladelse, det er vist atter et Fremmedord), men saa siger vi Stykket og grundet lidt over Indholdet.

De skriver, at jeg slaar min egen Paastand ihjel med fremmede Ord. Jeg protesterer (hvad! atter et Fremmedord). Vel, lad os saa sige modsiger.

Det var ikke Brugen af Fremmedord, jeg skrev om. Det var blot om at udtrykke sig forstaaeligt, udtrykke sig saaledes, at de, der læser, hvad vi skriver, faar den Forestilling og det Indtryk, i det hele taget det Tankebillede, vi vil meddele.

Men Hr. Thoreby har derimod slaaet sig selv i Ansigtet med det første Ord, selve Overskriften „Klid-Akademiet". Thi, efter hvad jeg har lært, saa er A k a d e m i da ogsaa et Fremmedord. Paa Dansk skulde det vist hedde Højskole. Hvorfor sætter De denne Lap paa?

Deres Holberg-Volapyk gaar jeg forbi som mig uvedkommende. Ligesaa alt det øvrige, som ikke vedkommer mig.

Ved at gennemse mit Brev til Niels Kær i Nr. 76 af „Dsk." finder jeg, at jeg har forklaret Ordene „Proletariatet", „Socialisme" og „Individualisme" paa godt Dansk **saaledes, at enhver opmærksom og** tænkende Læser let kan forstaa, hvad jeg mener.

Men nu er der noget, jeg vil spørge Dem om, Hr. Thoreby: Er det Deres Mening, at vi Danske og Danskerne overhovedet ikke skal tænke uden danske Tanker, ikke befatte os med de Tanker, der føres ind over Grænsen fra Udlandet, slet ikke bryde os om de Livs- og Samfundsanskuelser, som rører sig andet Steds i den civiliserede (nok et Fremmedord!) Verden?

Svarer De ja, saa vil jeg videre spørge, hvorledes dette er muligt for et lille oplyst Folk, der rundtom er omgivet af og alle Vegne kommer i Berøring med andre? Og hvorledes vilde det være muligt særligt for os Danske her i Amerika — i dette Folkeblandingsland?

Svarer De nej (hvad De vist bliver nødt til), saa spørger jeg videre: Hvorledes skal vi blive i Stand til at ikkede alle de Tanker og Forestillinger, der kommer til os fra Udlandet, **ren dansk** Dragt?

Jeg har læst og læser en Del dansk Litteratur, baade klassisk (ah! atter Fremmedord, Litteratur ligesaa) og hverdagslig Læsning. Men baade i Bøger og Blade møder jeg Fremmedord, særlig hvor Tanker fra Udlandet behandles.

Saaledes læser man jævnlig i danske Blade om Nationer, Republikker, Demokrati, Aristokrati, Socialister, Social-Demokrater, Anarkister og en Mængde andre lignende.

Hvordan vilde De skrive om Socialisme og den modsatte Samfundsanskuelse uden at bruge de Ord, De bruger som Klid? Jeg skal blive en lærvillig Disciple i Deres Højskole, dersom De, samtidig med, at De sifter Klidet fra, giver os gode danske Ord (ægte, oprindelig-danske Ord) i Stedet. Dersom De i Stedet for det, De kalder Lapper, giver os hele, pæne, nye Klæder, der ingen Lapper behøver.

Jeg holder af Dansk. — Jeg holder af Dansk, som jeg har lært det, og som jeg møder det i Bøger og Blade. Og jeg synes, at vor danske Litteratur (tilgiv, at jeg bruger dette Ord igen) er altfor rig til, at **den**